

Pământul îmi cade din mână

Adrian Păunescu

Sunt semne de iarnă pe aer, pe ape
la munte probabil a nins,
îmbracă-te, Carmen, și vino aproape,
păstrează cenușa incendiului stins.

Pe foștii prieteni de ce să-i țin minte
când ei despre mine au spus c-am murit,
învăț să-i transform pentru veci în cuvinte
și-n cioburi din oala obștescului mit.

Dar plouă absurd dintr-o strofă vecină
și nu pot poemul să-l termin normal,
că fiecă literă alfel se-nclină
și trece prin versuri o fugă de cal.

Îmbracă-te, Carmen, și ia-mă în munte,
e totul scăldat de un mov nefiresc,
un cosmic fior între ochi îmi pătrunde
și cheile iernii prin văi clinchetesc.

Sunt zilele-n care se vede ce nu e
și nici o iertare n-am cui să-i mai cer,
pe sânge îmi cade o stea amăruie,
pământul îmi cade din mână în cer.

Prin straniul amestec de iarnă și vară
pârâul de munte coboară năuc,
eu plec de pe mal că un dor mă doboară
și nu știu pădurea în care mă duc.